

KURIER POZNAŃSKI

wychodzi 2 × dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marian Chęłmiński
Za wszelkie inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70.

Nr. 236

Wydanie P

Poznań, sobota dnia 29 maja 1937

Rok 32

Poznań, 28 maja.

Budowniczy rządów narodowych

„Jest to ostatnia moja mowa w charakterze premiera Wielkiej Brytanii” — oświadczył Baldwin na zgromadzeniu w Albert Hallu, wobec 8 tysięcy młodzieży obojga płci z różnych stron Anglii i kolonij.

Studenci, młodzież rzemieślnicza, skauci, kadeci — takie było owo auditorium, które obrał sobie ustępujący premier dla wystuchania pożegnalnej mowy. Baldwin, który przejdzie do powojennej historii Anglii jako budowniczy rządów narodowych, chciał tym zadokumentować, iż swe dzieło konsolidacji sił narodu przekazuje młodemu pokoleniu, z ufnością i wiarą w przyszłość.

Gdy przed 5 laty Baldwin patrzył na spadek po rządach socjalistycznych, kraj pogrążony był w ciężkim kryzysie gospodarczym; nie wyleczone były jeszcze rany po zmaganiach społecznych, które kulminowały w słynnym strajku węglowym. Światowa pozycja Anglii przeszła była świeżo niebezpieczną próbę deprecjacji funta, a namiętności partyjne zdawały się podrywać wiarę w doskonałość rządów parlamentarnych wewnątrz.

Z zewnątrz zaglądała propaganda komunizmu. Szerzący się w społeczeństwie kryzys psychiczny stwarzał grunt dla defetyzmu i ucieczki pod złudne skrzydła pacyfizmu osłabiając niepomernie pozycję państwa w polityce zagranicznej. W takim to okresie, pełnym znaków zapytania, uczynił naród próbę konsolidacji wewnętrznej powołując do życia gabinet o obliczu narodowym.

Baldwin był tym człowiekiem, który dzieło to wśród wielu trudności pomysłnie przeprowadził do końca.

A właśnie w tym okresie zagrażały narodowej psychice angielskiej dwie obce jej i wrogie ideologie. Z jednej strony międzynarodówka komunistyczna maszerowała na podbój angielskiej organizacji społecznej, z drugiej uderzał w Europę taran totalizmu państwowego, — dwa światopoglądy, pozostające w sprzeczności z podstawą państwowości angielskiej, tj. z rządami, sprawowanymi pod kontrolą obywateli państwa.

Ale, jak powiedział Baldwin w swej ostatniej mowie do młodzieży, „owoce ducha ludzkiego nie dojrzewają w ogrodzie tyranii” i naród angielski pokonywał już neraz obce sobie ideologie przeciwstawiając despotyzmowi dawnych czy współczesnych idei politycznych — tyranii królów, czy bożyszczy „państwa” — swoją własną niezmienną misję cywilizacyjną „państwa chrześcijańskiego, które szanuje osobistość człowieka”.

Mało też który mąż stanu uosabiał w Anglii tyle narodowych cech angielskich, co właśnie Stanley Baldwin.

Uroczystości Bożego Ciała

W stolicy doroczną, tradycyjną procesję celebrował ks. nuncjusz Cortesi przy udziale wielotysięcznych tłumów wiernych — Podniosła i niezwykle barwna uroczystość w Myszyncu na Kurpiach

Warszawa. (PAT). Dorocznym zwyczajem święto Bożego Ciała uczciła Warszawa podniosłymi uroczystościami.

O godz. 10 rano w katedrze św. Jana J. E. ks. biskup Antoni Szlagowski odprawił nabożeństwo pontyfikalne, w którym wzięli udział przedstawiciele władz państwowych i miejskich, duchowieństwa, wojska, wyższych uczelni oraz olbrzymie tłumy wiernych. Cały plac Zamkowy i Krakowskie Przedmieście wypełniły setki chorągwi kościelnych oraz pocztów sztandarowych korporacji akademickich, związków robotniczych, cechów rzemieślniczych itp.

Po nabożeństwie J. E. ks. nuncjusz Filip Cortesi poprowadził procesję przez plac Zamkowy do kościoła św. Anny, a następnie do kaplicy Warsz. Tow. Dobroczynności, do kościoła św. Józefa na Krakowskim Przedmieściu oraz w powrotnej drodze do ołtarza przy figurze Matki Boskiej Zwycięskiej. W procesji uczestniczyli JEE: ks. arcyb. St. Gall, ks. bisk. A. Szlagowski, ks. bisk. połowy J. Gawlina, radca nuncjatury ks. prał. Pacini, członkowie kapituły metropolitalnej i łowickiej, szambelanowie papiescy, liczne duchowieństwo i tysiączne rzesze wiernych. Wzięły ponadto udział oddziały wojskowe. Wojskowa warta honorowa postępowała koło baldachimu, a orkiestra wykonała szereg utworów kościelnych.

Na zakończenie uroczystości J. E. ks. nuncjusz Filip Cortesi przy Kolumnie Zygmunta udzielił zebrany błogosławieństwa, po czym procesja przy śpiewie „Te Deum” powróciła do katedry.

W godzinach popołudniowych przez miasto przeciągnęły liczne procesje z kościołów św. Antoniego, WW. Świętych, Matki Boskiej Różańcowej, św. Aleksandra, św. Wojciecha na Wolskiej, Bożego Ciała na ul. Grochowskiej, św. Stanisława na Żoliborzu i Chrystusa Króla na Targówku i in.

Myszyniec. (PAT). Spokojne zazwyczaj miasto Myszyniec, zwane dumnie stolicą Kurpiów, było widow-

nią niezwykle malowniczych uroczystości. Po raz pierwszy zorganizowano „Boże Ciało na Kurpiach” na większą skalę zapraszając całą Polskę.

Do Myszynca ściągając poczęły tysięczne rzesze Kurpiów. Autobusy i pociągi przywiozły gości z okolicznych miast: Ostrołęki, Łomży, Mławy i innych. Sporo osób przyjechało z Białegostoku. W uroczystości wzięło udział około 15.000 ludzi, w tym 3.000 dziewcząt, chłopców, gospodyń i gospodarzy z kilkudziesięciu wsi okolicznych w malowniczych strojach ludowych.

O godz. 9,50 przybył do Myszynca J. E. ks. biskup Stanisław Łukomski, który niezwłocznie udał się do kościoła, gdzie w asyście duchowieństwa odprawił mszę św. Po nabożeństwie wyruszyła procesja, celebrowana przez ks. bisk. Łukomskiego, prowadzonego na zmianę przez przedstawicieli władz i miejscowej ludności. Olbrzymi orszak rozciągał się na długości około kilometra. Za krzyżem i sztandarem Kat. Stow. Młodzieży maszerowały oddziały ulanów z Ostrołęki w historycznych mundurach z r. 1831 oraz w mundurach ulanów Drugiego Korpusu (r. 1917-1918). Dalej oczom widzów ukazał się niezapomniany widok 300 dziewcząt w wieku od lat 6 do 12, w ciekawych, barwnych kostiumach:

marszczonych sukienkach z samodziału do samej ziemi, kolorowych „jakach”, kaftaniczkach z jasnego jedwabiu, w chusteczkach na głowach. Dziewczęta, dobrane podług wzrostu, poczynając od najmniejszych trzymały ręce, złożone jak do modlitwy. Jakby dla kontrastu szły za nimi „babuleńki”, zameżne kobiety, w chustkach, na znak swego stanu. Z kolei podążały dalej dziewczyny w aksamitnych „czółkach”, wysokich niby chęlmach, ozdobionych bogato błyszczącymi naszyciami i kwiatami. Dalej kroczyli „oracze”, młodzież, zrzeszona w organizacjach katolickich stowarzyszeń, harcerze i harcerki, a za baldachimem postępowała orkiestra wojskowa, bractwa kościelne i tłumy puszczańskiego ludu.

Po obejściu 4 ołtarzy procesja powróciła na rynek, gdzie ze stopni kościoła ks. Biskup udzielił błogosławieństwa klęczącemu ludowi. Procesja trwała ponad dwie godziny.

Po południu na błoniach za miastem odbyły się pokazy. Turysci zwiędzali bardzo ładną wystawę prac dzieci szkół powszechnych Kurpiowszczyzny. Były tam eksponaty o charakterze regionalnym, stroje kurpiowskie, piękne wycinanki, przedmioty z drzewa itp. wytwory sztuki ludowej.

Po zbrodni Niemców pod Śmigłem

Śmigiel (Tel. wł.) W środę wieczorem, w obecności sędziego Zapłaty, lekarze dr Skarżyński i dr Theune (Niemiec) dokonali sekcji zwłok 23-letniego Gracjana Jurgi, zamordowanego przez członków „Jungdeutsche Partei” w Kotuszu pod Śmigłem, w nocy z wtorku na środę. Sekcja wykazała, iż zgon nastąpił z powodu przebiccia nożem prawego płuca.

Zwłoki śp. Gracjana Jurgi wydane zostały rodzicom i przewieziono do Kotusza. Pogrzeb odbędzie się w niedzielę o godz. 15 w Wilkowie Polskim.

W więzieniu sądowym w Śmiglu przebywa trzech aresztowanych członków „Jungdeutsche Partei” Wilhelm Neumann (zabójca) i bracia Otto oraz Paweł Lincke.

Dodać należy, że gdy ciężko ranego, 22-letniego Ignacego Cielebąka odstawiono do szpitala Diakonisk w Śmiglu, siostry niemieckie zażądały uiszczenia z góry opłaty w wysokości 50 zł oraz płacenia 8 zł dziennie. Wobec tego, ciężko ranego Cielebąka, który odniósł cztery rany z rak niemieckich zbrodniarzy, przewieziono do rodzinnej chaty w Kotuszu. (dś)

W jutrzejszym wydaniu głównym:

O MISJĘ DZIEJOWĄ WIELKOPOLSKI

przez dra Władysława Konopczyńskiego
profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego

Jego pogląd na politykę owiany był tym samym duchem ewolucjonizmu, który wieje z angielskiej filozofii: państwo jako naturalny proces rozwoju narodu, kierowanego w myśl platońskiego ideału społeczności ludzkiej przez wrodzone przywódcom poczucie obowiązku, skojarzone z rozsądkiem i dobrą wolą. Nie miał tedy Baldwin z doktrynera czy stuprocentowego „mózgowca”. Jak tyłu wielkich Anglików był praktykiem życia politycznego, nie teoretykiem zasad państwowych. I było też w nim prawdziwie angielskie poczucie ofiarnej służby obywatelskiej, nie znające kompromisu. Jeszcze ostatnio przeprowadzi-

go ono szczęśliwie przez abdykację Edwarda VIII, kiedy trzeba było wybierać między przywiązaniem do króla, a lojalnością wobec narodu.

Baldwin należy do owych nie często spotykanych osobistości w polityce, które wiedzą, kiedy nadszedł czas ich odejścia. Odchodzi bowiem w chwili szczytowego punktu swej władzy i kariery: uratował przed kilkoma miesiącami monarchię, — patrzy na skonsolidowane imperium. Siły militarne Anglii znów się dziś odradzają; już sam fakt, że nowy program budowy marynarki wojennej przewiduje zwiększenie tonażu floty o blisko 50 procent jej stanu dzisiejszego, spowo-

dować musi dla W. Brytanii całkiem nowe perspektywy w jej pozycji światowej, ostatnio dotkliwie nadszarpniętej przez zaniedbanie gotowości bojowej.

Przypomnijmy na koniec, że w polityce zagranicznej rzucił Baldwin swego czasu słynne hasło, że „granice Anglii leżą nad Renem”. Było to wskazanie drogi w kierunku starego sojuszu z Francją, — spadek, który dziś przejmują dyplomacja angielska i nowe rządy pod wodzą Neville Chamberlaina. Tegoż bliski przyjaciel, minister Eden, zatrzymuje nadal tekę Foreign Office'u.

To też prorokować można nowemu rządowi narodowemu Anglii, że po zdaniu przez stary pod kierownictwem Baldwina egzaminu trwałości, długo jeszcze służyć będzie z pożytkiem krajowi.

Londyn

B. L.

Włókniarze na żerowisku

(Od własnego korespondenta „Kuriera Poznańskiego”)

Lódź, w maju.

Gdy przed miesiącem ukazało się rozporządzenie o przymusowym obniżeniu cen przędzy bawełnianej o 5 pct w całej Łodzi rozległ się krzyk rozpaczy. Przędzalnicy rozpaczali, gdyż godziło to rzekomo w ich interes, bowiem bawełna ostatnio zdrożała; pośrednicy w handlu przędzą rozpaczali, gdyż był to rzekomo cały ich zarobek; tkacze żalili się, że obniżenie to odbije się odrazu na cenach gotowych tkanin, które oni będą produkowali jeszcze ze starych zapasów, nabytych przed zniżką...

Nikt nie był zadowolony — tak się już jakoś dzieje, iż w Łodzi każda ustawa wywołuje sprzeciw. Przemysł włókienniczy najchętniej obszedłby się wogóle bez ustawodawstwa. Dopiero wówczas możnaby dowoli żerować na konsumencie i robotniku, łupić wszystkich wokoło, ile się da, a resztę dewiz i złota mieniać na bawełnę, którą tak świetnie się spekuluje...

Jednak po pewnym czasie żydowskie głowy zawsze znajdują sposób nie tylko na obejście ustawy, ale jeszcze umieją wyzyskać ją do nowego szwindlu. Tak się stało i obecnie. Pierwotnie po przymusowej obniżce na jakiś czas przędza znikła z rynku, a wówczas zaczęło działać rozporządzenie o przymusie sprzedaży dawnym odbiorcom w tym samym wymiarze, co i poprzednio. Miało to swe uzasadnienie w fakcie, że przydziały surowca pozostały te same, a więc przędza musi być.

Jak tę ustawę wykorzystano całkowicie zażydzone pośrednictwo?

Oto dawniej przedzalnie, jako przedsiębiorstwa wielomilionowe nie chciały parać się bezpośrednio sprzedażą przędzy konsumentom-tkaczom, zakładom bardzo drobnym i licznym. Przędzalnicy woleli ustępować całą ilość swej przędzy jednemu przedstawicielowi, który z kolei odstępował ją podhurtownikom, a ci znowu przez agentów obsługiwali tkalnie, względnie przemysł nakładczy. Jasna rzecz, że w tych warunkach cena ogromnie rosła, jako ponad miarę obciążona zbędnym łańcuchem pośrednictwa. W gruncie rzeczy pośrednictwo żyło kosztem producentów, zarabiając zarówno na przedzalnikach, jak i na tkaczach i to sumy kolosalne. Tak na przykład przedstawiciel przędzy „Zjednoczonych” w ciągu niespełna dziesięciu lat dorobił się wielomilionowego majątku, a właściwy producent — „Zjednoczone” w tym samym okresie zupełnie nie zmniejszyły swego kolosalnego zadłużenia. Gdyby nie oddano przędzy pośrednikowi, miliony te wpłynęłyby do kasy fabryki...

Tak czy inaczej w tamtym okresie pośrednik miał pewien kłopot. Z jednej strony musiał zabiegać o dobre stosunki z przedzalnikami w obawie cofnięcia przedstawicielstwa, z drugiej zaś narażony był na to, że odbiorca-tkacz może w każdej chwili porzucić go i zacząć brać towar od innego przedstawiciela.

Obecnie po wyjściu rozporządzenia, nakazującego sprzedaż przędzy dawnym odbiorcom za jednym zamachem był przedstawiciel został raz na zawsze zabezpieczony. Boviem przedzalnia musi mu przędzę sprzedać, a tkacz musi brać od niego, bo już od innego pośrednika przędzy nie dostanie, gdyż tamten dostarcza innym tkaczom, swym poprzednim klientom!

W ten sposób tkacze zostali „przywiazani” od pośredników — nastąpiło coś w rodzaju pańszczyzny, gdy chłopu nie wolno było porzucić majątku, w którym pracował.

Dziś już pośrednik nie potrzebuje zabiegać ani o względy producenta przędzy, ani o względy odbiorcy. Zbędni stali się agenci, odpadła konkurencja, pośrednik żadnej funkcji nie spełnia, ale pieniądze zagarnia li tylko z tego tytułu, że jest dawnym odbiorcą w stosunku do przedzalni i dawnym dostawcą w stosunku do tkalni. Dziś tkacz nie otrzyma już przędzy bezpośrednio od jej producenta, gdyż ten musi ją oddać swemu dawnemu odbiorcy, to znaczy pośrednikowi. Musi więc tkacz iść do pośrednika i dostać od niego kartkę, za którą dopiero odbiera ze składu przedzalni półfabrykant, a pośrednik każe sobie za łaskawe udzielenie kartki płacić! Wydawałoby się, że skoro tkacz ma prawo do odbioru przędzy od danego pośrednika, może wymóżyć na nim odpowiednią cenę — tak jednak nie jest. Jest on uzależniony od terminów, nie może sobie pozwolić na czekanie tygodniami i musi o przędzę zabiegać jak o łaskę.

W roku 1935 roczna ilość przędzy nie przerobiona przez wielkie zakłady we własnych tkalniach wynosiła ogółem 28.500 ton. W roku bieżącym nie mniejsza ilość przechodzi przez ręce pośredników, a za każdy kilogram

przędzy pośrednicy każą sobie dopłacić po dwa centy. W ten sposób li tylko z mocy ustawy bez żadnej fadytygi zagarniają sumę 3 milionów złotych!

Nie można w danym wypadku winić ustawodawcy — w Łodzi każda ustawa po pewnym czasie staje się fundamentem spekulacji. Taka już jest mentalność „łodzermenszów”, w przynajmniej większości Żydów.

Ostatnio do Ministerstwa Przemysłu i Handlu udała się z Łodzi specjalna delegacja na czele ze słynnym Heimanem-Jareckim. Delegacji zabiegali specjalnie o dwie rzeczy: po pierwsze o zaprzestanie przymusowej reglamentacji cen we włókiennictwie, a następnie o zniesienie ograniczenia przywozu bawełny. Tłumaczyli, że tylko swobodny zakup bawełny... obniży ceny we włókiennictwie! Jasna rzecz, że dwa te zjawiska nie stoją ze sobą w żadnym stosunku, ale „łodzermensze” liczą, że może im się uda.

Niejednokrotnie już podnosiliśmy na tym miejscu, że reglamentacja przywozu przędzy jest bezwzględnie konieczna, w przeciwnym bowiem razie spekulanci z branży włókienniczej bardzo szybko wyekspedują z Polski nasze zapasy złota i dewiz. Domagają się oni zniesienia ograniczeń przywozowych, względnie zwiększenia kontyngentów w chwili, gdy eksport wyrobów włókienniczych z Łodzi katastrofalnie spada. Tylko w ciągu ubiegłego marca wywóz spadł o ok. 60.000 kg, co stanowiło wartość przeszło miliona złotych!

Łodzi bawełna potrzebna jest na spekulację, wszelkie zaś reglamentacje i ustawy tylko w spekulacji tej przeskadzają, choć ostatecznie te ustawy umieją w Łodzi zmienić na „okazję” do spekulacyjnych machinacji.

K. H.

Ukrócić podburzania „czerwonych”

Tego żądają robotnicy w Gdyni

(Od własnego korespondenta „Kuriera Poznańskiego”)

Gdynia, 27 maja

Masy robotnicze Gdyni stopniowo odwracają się od „czerwonych” przywódców. Dowodem tego był 1 maja. W Chłodni Portowej robotnicy opuścili szeregi komunizującego Związku Robotników. To wyprowadza z równowagi „folksfrontowych” działaczy. W socjalistycznej „Walce Ludu”, organie „towarzysza” Rusinka, ukazał się napastliwy artykuł, skierowany ostrzem przeciwko Chłodni Portowej i jednemu z jej kierowników, inż. Byszewskiemu. „Towarzysze” w „Walce Ludu” piszą:

„Wszyscy wysuwają argument, że Gdynia, jako port młody i konkurujący, nie może być terenem wstrząsów i walk socjalnych, że mediatorstwo władz państwowych znajdzie sposób i sposób łagodzenia konfliktów społecznych.”

Stanowisko władz administracyjnych Gdyni jest słuszne. Dobrze, że czynniki kompetentne w Gdyni uznają, że w porcie do strajków dopuścić nie można. „Walka Ludu” władzom administracyjnym usiłuje przedstawić rzekome krzywdy, wyrządzane robotnikom. Omawiając stosunki w Chłodni Portowej, „Walka Ludu” kończy swoje demagogiczne wywody następująco:

„Fala niezadowolenia i oburzenia wznosi się. Bunt, narazie stłumiony, może wylądować się z całą mocą protestu ze strony robotników. Na prowokację p. Byszewskiego znajdziemy sposób i siłę. Tylko wtedy niech nas panowie nie nazywają buntownikami i siewcami niepokoju. Wskazujemy na winnych. Interweniowaliśmy i czekaliśmy długie tygodnie na zmianę stosunków w Chłodni... Straciliśmy zaufanie i cierpliwość.

„W ostatniej chwili apelujemy do pana ministra Poniatowskiego i ministra Opieki Społecznej. Sprawa Chłodni, to sprawa spokoju w Gdyni. Ostrzegamy!”

„Niezadowolenie” i „prowokacje”, to wszystko wymysły fantazji „czerwonych” redaktorów. Rzeczywistość jest taka, że ani nacisku ze strony zarządu Chłodni Portowej na robotników nie było, ani u robotników nie ma podstaw do specjalnego narzekania. W Gdyni ciężka jest niedola bezrobot-

nych. Są pewne niedomagania w niektórych warsztatach pracy. Robotnicy Chłodni Portowej jednak z własnej woli odwracają się od „czerwonych” przywódców. Tak brzmią informacje nasze własne, ale robotników. Zgłosiła się u piszącego te słowa delegacja nieznanych dotąd osobiście robotników z prośbą o odparcie oszczerczej i pełnej nieprawdy kampanii „Walki Ludu”.

Czynniki, odpowiedzialne za porządek i spokój w Gdyni, z socjalistycznych gróźb wyciągną chyba należyte konsekwencje. „Walka Ludu” wyraźnie zapowiada wybuch, ostrzega przed nim. Na szczęście istnieją ustawy, które pozwalają usuwać z Gdyni podburzających. Z tego uprawnienia należy korzystać. Władze mogą w tym wypadku liczyć na pełne zrozumienie i ze strony szerszego społeczeństwa i także ze strony robotników, którzy doświadczyli klamstw i rzeczywistego terroru, stosowanego przez „czerwone” związki zawodowe

E. P.

W czwartek dokonano uroczystego otwarcia ruchu pieszego na największym moście wiszącym świata, przerzuconym przez Złotą Bramę w San Francisco. Nowy most zostanie dzisiaj otwarty dla ruchu samochodowego.

Od BRUNATNO BLOND do naturalnych ZŁOCISTO-BLOND

Brunatne i bezbarwne włosy JAŚNIEJĄ o 2-4 ODCIENIE

w szamponie — bez szkodliwego farbowania i tlenienia — nawet bez kamilli i henny.

Prawdziwe blondynki posiadają znacznie więcej uroku i bardziej godne pożądanie, niż kobiety o ściemnianych, brunatno-blond włosach. Przez „Stablond”, cudowny, specjalny szampon dla blondynek, przywróci Pani swym włosom ową naturalną, złocisto-blond barwę z okresu dzieciństwa. Używany przez miliony, nie zawiera środków farbujących ani szkodliwych tleniacych, wspaniale się pieni, nie pozostawia po sobie wapiennego osadu, utrzuca wieczną ondulację. Doskonale dla dzieci. Zwróć uwagę na pieniądze w razie niezadowolenia. Proszę kupić go daleko. Zagranicą znany jako „Nurblood” i „Blondol”.

ng 42 886

FAKTY i OCENY

Polityka „sanacyjna” na Wołyniu

W Łucku odbywa się proces Stronnictwa Narodowego przeciw tygodnikowi „Wołyń”. W procesie tym nie idzie tyle o to „sanacyjne” piśmko ile o stosunki panujące na Wołyniu. Już pierwsze dni procesu przyniosły drugocząca krytykę wyników „sanacyjnej” polityki w tej dzielnicy. M. i. zeznawał b. kapelan Naczelnika Państwa Piłsudskiego, ks. prałat Tokarzewski, który zastrzegł się, że nigdy nie był członkiem ani sympatykiem Stronnictwa Narodowego, a następnie oświadczył:

„Mam prawo uważać, że znam Wołyń i jego ludność, oraz stosunki, jakie na tej ziemi panowały i panują. Jako kapelan marsz. Piłsudskiego mogę powiedzieć, że znałem też dobrze osobę zmarłego marszałka. To zaś daje mi prawo stwierdzenia, że to, co się dziś dzieje na Wołyniu ani w 1/100 nie mogłoby odpowiadać planom i projektom Piłsudskiego, na którego raz po raz powołują się zarówno kierownicy obecnej polityki na Wołyniu, jak i obrona w procesie oraz jej świadkowie.”

„Świadek nie jest politykiem, ale jako kapelan i Polak musi dać świadectwo prawdziwe. Jako kapłana i Polaka interesuje go duch polski, polskie zasady, uczucia i działania. I stąd to, patrząc na dzisiejszy stan polskości na Wołyniu — musi wielkim głosem stwierdzić, że nad Wołgą, i w Turkiestanie (gdzie był) — element polski miał większą siłę przekonania i więcej odwagi w wyrażaniu swych poglądów, niż tu, na Wołyniu, pod rządami polskimi. „Tchórzostwo zasad i bezbrzeżny strach — nie wiadomo wobec kogo i wobec czego — tchórzostwo i strach w stosowaniu zasad katolickich i polskich — to wielka tragedia polskiego społeczeństwa na Wołyniu, to rana zakaźna, która stale krwawi.”

W dalszym ciągu swych zeznań ks. prałat Tokarzewski podał szereg faktów, stwierdzających szkodliwość polityki „sanacyjnej” na Wołyniu. Zeznania zaś swe ks. Tokarzewski zakończył wyrazami uznania dla Stronnictwa Narodowego i jego działaczy za to, że w Polakach wołyńskich budzą ambicję narodową i ducha polskiego, że wskazują im wielkie cele i właściwą rolę elementu polskiego na tym terenie.

W procesie zeznawali również prof. Głabiński, który oświeślał federacyjne plany polityki „sanacyjnej”, oraz gen. Januszajtis.

Sprawa nowej pisowni

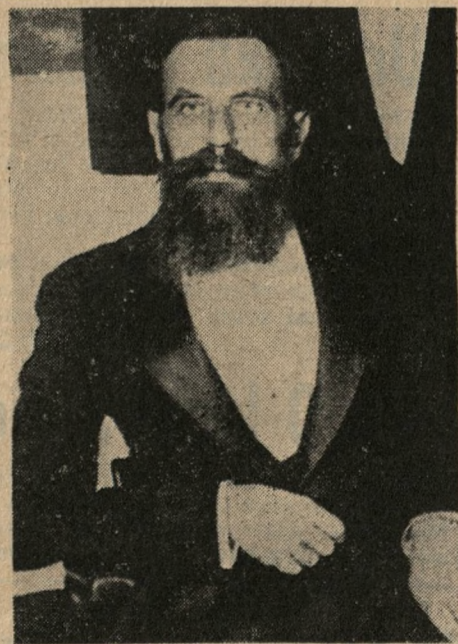
W Ministerstwie Oświaty grono literatów, publicystów i dziennikarzy złożyło memoriał, protestujący przeciw nowej pisowni, opartej na reformie ortograficznej, jakiej dokonano przed rokiem. Pod memoriałem znajduje się 106 podpisów; między in. memoriał podpisali: Stef. Demby, dyr. Biblioteki Narodowej w Warszawie, Wacław Grubiński, Jerzy Hulewicz, Jarosław Iwaszkiewicz, Zdzisław Kleszczyński, Maria Kuncewiczowa, Aleksander Olchowicz, Kazimierz Pruszyński, J. E. Skiwski, St. Ign. Witkiewicz.

„Wieczór Warszawski” stwierdzając, że nowa pisownia obfitująca w błędy, i wewnętrznie sprzeczności, nie wytrzymała próby życia, podkreśla jednak, że akcja protestacyjna wywołuje poważne zastrzeżenia wobec swego późniejszego terminu. Ponowne zmienianie pisowni zaledwie po roku wywołałoby istny przewrót w księgarstwie, gdzie okazałoby się, że podręczniki szkolne, tak jak to już raz było przed rokiem, są wszystkie wydrukowane z błędami ortograficznymi. Poza tym powstałyby niesłychane komplikacje w szkołach.

Oto do jakiej sytuacji doprowadziła lekkomyślnie podjęta „reforma”.

Kiedy wyjdzie organ „OZN”

Jak donosi prasa warszawska, sprawa wydawania organu codziennego OZN nie jest narazie aktualna. Pismo takie ma ukazać się dopiero na jesieni, a w każdym razie nie wcześniej niż zostaną zorganizowane wszystkie okręgi OZN

PROF. OTTO SZMIDT kierownik sowieckiej wyprawy na Biegun Północny.

Proces myślenicki

Wrażenia z sali sądowej

Kraków, 25 maja
Pierwszy dzień przesłuchiwa-
nia świadków obfitował w ciekawe mo-
menty. Przede wszystkim skupiła się
uwaga sali na zeznaniach komisarzy:
Mieczysława Królikiewicza, Tadeusza
Markiewicza i Józefa Kuziela jako
tych, którzy w akcji pościgowej ode-
grali dużą rolę.

Kom. Królikiewicz był b. ostrożny
w wypowiedziach. Większy rozmach
w zeznaniach wykazał kom. Markie-
wicz.

Kom. Kuziel, zastępca naczelnika
urzędu śledczego, był tym, który pierw-
szy badał przytrzymanych członków
grupy Doboszyńskiego. Przewodniczą-
cemu świadek powiedział, że nie wie o
tym, jakoby stosowano przymus w
śledztwie.

Już w poprzednich dniach rozprawy
mówiło się dużo o metodach, stosowa-
nych w śledztwie. Temat ten porusza-
ny był znów często w toku szóstego
dnia procesu.

Charakterystyczne było zeznanie
świadka Janiny Mazurkiewiczowej,
która stwierdziła, że pisała do proto-
kółu to co mówił przodownik, a nie to,
co podawali oskarżeni...

Adwokat Stypułkowski zadał św.d.
kom. Królikiewiczowi szereg pytań,
zmierzających do ustalenia, kto oddał
pierwsze strzały w lasach Poręby: po-
licja, czy grupa Doboszyńskiego.

Zeznania kom. Królikiewicza nie
wyswietliły sprawy. Okazało się tylko,
że zachodzi sprzeczność między zezna-
niami świadka, złożonymi w śledztwie
i na rozprawie. Kom. Królikiewicz
mówił w śledztwie, że oddział jego od-
dał kilka strzałów, na rozprawie
opowiadał o kilku nastu.

Wyniknęła też kwestia: czy użyty
był w akcji pościgowej karabin maszy-
nowy. Swd. Klimaszewski na pytanie
aplikanta Jaworskiego stwierdził, że
„był karabin maszynowy, ale ja z nie-
go nie strzelałem“.

Swd kom. Markiewicz na pytanie
prokuratora oświadczył, iż oddział po-
licyjny nie miał karabinu maszy-
nowego, tylko szybkostrzel-
ny automatyczny pistolet.

Cenne jest oświadczenie kom. Ku-
ziela w sprawie centrum akcji komu-
nistycznej w Krakowie. Na pytanie
adv. Kuśnierza, świadek stwierdził,
że akcja komunistyczna w Krakowie
skupia się głównie w dzielnicach ży-
dowskich, a mianowicie: w Kazimie-
rzu i Stradomiu.

Po raz pierwszy w toku rozprawy
odwołała się obrona podczas szóstego
dnia procesu do decyzji trybunału.
Przewodniczący uchylił pytanie adv.
Gajewicza. Wówczas ten zażądał po-
stanowienia całego kompletu sądzą-
cego. Współwotujący sędziowie poparli
stanowisko przewodniczącego.

Lawa obrońców była w dniu szó-
stym procesu w komplecie. Obok
adv. Pozowskiego, adv. Kuśnierza,
apl. Jaworskiego czynni byli szczegól-
nie adwokaci: Stypułkowski i Gaje-
wicz. Adv. Gajewicz wkłada w swe
wypowiedzenia dużo impulsywności.
Stanowi on ulubiony temat dla prasy
żydowskiej. Równie silnie atakowany
jest on przez prasę żydowską, jak adv.
Pozowski, Kuśnierz i Stypułkowski.

Duże zainteresowanie wśród żydow-

**Przy cierpieniach hemoroidalnych i po-
większeniu wątroby, specjalnie u osób,
które się nadmiernie odżywiają, prowa-
dząc siedzący tryb życia i często cierpią na
zaparcie stołca, należy pić codziennie
szklankę nieco ogrzanej naturalnej wody
gorzkiej Franciszka Józefa. Zal. przez lek.
Tg 20 787**

STRONNICTWO NARODOWE

KOŁO GŁÓWNA
Zebranie plenarne w piątek 28 bm. o
godz. 20 na sali p. Książka.

KOŁO RATAJE
Zebranie plenarne w sobotę 29 bm. o
godz. 20 w sali p. Przybeckiego.

skich dziennikarzy wywołało pojawie-
nie się na sali sądowej adv. Marii Ga-
jewiczowej, znanej z rozprawy o zają-
ściu w Przytyku i z procesu o wypadki
w Kłwowie.

Adv. Gajewiczowa przysłuchiwała
się pilnie rozprawie.

Pisma żydowskie uważają proces
myślenicki za jedno z najważniejszych
wydarzeń doby obecnej. Znamienne jest
pod tym względ. oświadczenie znanego
żydowskiego sprawozdawcy parlamen-
tarnego Singera na łamach sjonistycz-
nego „Nowego Dziennika“. Stwierdził
tam Singer, że obecnie oczy wszyst-
kich zwrócone są na Kraków.

Żydzi próbują mimo wszystko na-
dal ironizować. „Nowy Dziennik“ w
sprawozdaniu z procesu myślenickiego
w numerze z dn. 25 maja pisze: „Zdzi-
wienie wywołał tylko fakt, że p. Ku-
śnierz nie chciał tym razem dowiedzieć
się od któregoś z oficerów policji, jak
nazywa się prezydent m. Krakowa.
Najwidoczniej po uchyleniu tego pyta-
nia znalazł się jakiś uczynny kolega,

Z powodu nawału materiału redakcyj-
nego dodatek nasz „Życie Młodzieży Aka-
demickiej“, ukazuje się w jutrzejszym wyda-
niu głównym „Kuriera Poznańskiego“.

Sąd przysięgłych w sprawie Doboszyńskiego

Kraków (T. wł.) Jak już donosili-
śmy, rozprawa przeciw inż. Doboszyń-
skiemu odbędzie się w dniu 4 czerwca
rb. przed Sądem Przysięgłych. W
związku z tym odbyło się już kósowa-
nie listy przysięgłych w krakowskim
Sądzie Okręgowym. Skład tej listy jest
następujący: Stanisł. Jabłoński, eme-
ryt, Feliks Drobnik, em. ppłk, Alfred
Kawecki, em. płk., Jan Kostrzewski,
em. płk., Stefan Dyndowicz, emeryt,
dr Władysław Jarczewski, emeryt,
Adam Kłodziński em. prof., Rudolf Je-
drzejowski, dyr. banku, Tadeusz Josse,
emeryt, Jan Frankiewicz, emeryt, Wła-
dysław Wroński, em. płk, Walenty Du-
dek, właściciel realności, Antoni Cho-
jnicki, em. kpt., Edward Jazłowski, eme-
ryt, Franciszek Kulański, em. wizyta-
tor, Stanisław Kroczyński, em. kpt.,
Władysław Homme, em. płk, Józef Ja-
worzyński, em. urzędnik, Stanisław
Bałucki, emeryt, Wacław Dutkiewicz,
emeryt, Jan Dłuszewski, em. prof.,

**Ide jako
trzeci,
ale....**

KREM NIVEA
od zł. 0,40 — 2,60
OLEJEK NIVEA
od zł. 1.— — 3,50

..nie przeszkadzam!

Przeciwie, beze mnie nie mogliby tak
beztrosko odbywać swoich wycieczek,
ani też nie byłiby tak ładnie opaleni.
Skóra wzmocniona NIVEA jest odpor-
niejsza, opala się lepiej i prędzej i nie
ulega tak łatwo oparzeniu słonecznemu

może i radny miejski, który p. Kuśnie-
rza o tym poinformował...“

„Nowemu Dziennikowi“, którego re-
daktorzy tak się w Polsce dobrze czu-
ją, warto przypomnieć przysłowie:
„Dopóty dżban wodę nosi, aż mu się
ucho nie urwie“.

ocalał. Wszyscy mieszkańcy osady
zginęli.

Obsunięcie się nastąpiło po długo-
trwałych ulewnych deszczach, wsku-
tek czego góra została podmyta w
swoich podstawach. Piasek należał do
kopalni francuskiego konsorcjum.

„Dar Pomorza“

Gdynia (Tel. wł.) W dniu 2 czer-
ca powróci do Gdyni z 8-miesięcznej
podróży ćwiczebnej po wodach Atlan-
tyku i Oceanu Spokojnego żaglowiec
szkolny „Dar Pomorza“. W dniu tym
o godz. 13 na wybrzeżu francuskim od-
będzie się uroczyste powitanie ża-
głowca. (p)

**Żądania Polaków
w Czechosłowacji**

Na części Śląska Cieszyńskiego,
znajdującego się w granicach Czecho-
słowacji, odbywają się liczne wiece
polskie, na których podnosi się żąda-
nie równouprawnienia ludności pol-
skiej w Czechosłowacji i respektowa-
nia jej praw kulturalnych i narodo-
wych.

Ostatnio wiec taki odbył się w
Trzyniecu. Akcja ta związana jest z po-
stulatami, które przedstawiciele lu-
dności polskiej przedstawili władzom
czeskim. Niestety, mimo obietnic oraz
zapowiedzi, żądania te dotychczas nie
zostały spełnione.

„PRASA“

Miesięcznik
Organ Polskiego Związku
Wydawców Dzienników
i Czasopism.
Wyszedł z druku zeszyt 5/37 r. (maj)
Treść zeszytu:
Stefan Krzywoszewski: Prace Związku.
Wojciech Baranowski: Piszmy historię
prasy polskiej.
Henryk Karpiński: Uwagi w sprawie prze-
mysłu i handlu papierniczego w Polsce
Stanisław Zenon Zakrzewski: Dekompo-
zycja ogłoszeniowa.
Franciszek Głowiński: Propaganda i re-
klama zbiorowa a ogólny rozwój re-
klamy.
Piotr Lortsch: Rola i zadania biur ogło-
szeniowych.
Francja powołuje do życia Instytut Wie-
dzy Prasowej.
Olgierd Langer: Rozmieszczenie ogłoszeń
w dziennikach amerykańskich.
Stefan Sobolewski: Inwestycje w drukar-
niach wydawniczych.
Jan Pożaryski: Reforma prawa prasowe-
go we Francji.
Franciszek Kusz: Wydawca, drukarz
i farby.
Jedna z dróg do zwiększenia zbytu węgla.
Targi Poznańskie a prasa.
Prasa Polska a Wystawa Paryska.
Prace Związku Wydawców.
Organizacje i Sprawy Dziennikarskie.
Kronika Krajowa. zg 1893
Prasa a Prasa. zg 1893
Prasa na Szerokim Świecie.
Cena zeszytu 1 zł. Do nabycia w admi-
nistracji „Prasy“, w większych księgarni-
ach i kioskach „Ruchu“. Prenumerata
roczna: w kraju zł 10,—, zagranicą zł 12,—
Adres administracji: Warszawa, ul. Zgo-
da 8 m. 4. Tel. 540-00. Konto rozrachun-
kowe Nr. 761, Warszawa 1.

Lekarze Łódzcy przeciw Żydom

Łódź (Tel. wł. — Odbyło się
zebranie zarządu obwodu łódz-
kiego Związku Lekarzy R. P., poświę-
cone sprawie wprowadzenia paragrafu
aryjskiego. W zebraniu tym uczestni-
czyło 16 członków, a mianowicie dok-
torzy: Mision, Schweig (Żyd), Smoleń-
ski, Uryson (Żyd), Stańczak, Skibniew-
ski, Fromm (Żyd), Hellman (Żyd), Po-
znański (Żyd), Warszawski (Żyd, Ryn-
kiewicz, Czaplicki, Szczech, Janik, Dym-
meson (Żyd) i Chrzanowski.

Po szerokiej dyskusji przystąpiono
do głosowania za wnioskiem dra
Schweiga (Żyda) o sprzeciwienie się
wprowadzeniu paragrafu aryjskiego.

Za odrzuceniem tego wniosku wypo-
wiedziało się ośmiu Polaków lekarzy
przeciwko siedmiu głosom żydowskim.
Prezes okręgu Związku Lekarzy R. P.,
dr Mision (Polak) wstrzymał się od
głosowania.

Tym samym obwód łódzki, w któ-
rym przyniatająca większość mają
lekarze Żydzi, wypowiedział się za
wprowadzeniem paragrafu aryjskiego.
Nie wątpimy, że śladami obwodu łódz-
kiego pójdą obwody prowincjonalne
i opowiedzą się za usunięciem Żydów
ze Związku Lekarzy Państwa Pol-
skiego.

Ucieczka przez podkop z więzienia

Dubno (Tel. wł.) 14 więźniów, od-
siadujących tu kary więzienia za takie
przestępstwa, jak bandytyzm, morder-
stwa itp., uciekli wydostając się poza
wysoki mur otaczający więzienie przez
podkop.

Nad wspomnianym podkopem pra-
cowali więźniowie od dłuższego czasu,
niezauważeni przez strażę więzienne.

Za zbiegami urządzono pościg. Dla zb-
dania okoliczności, wśród których nie-
zwykle ucieczka stała się możliwa,
władze centralne w Warszawie wysła-
ły specjalną komisję.

Warto przypomnieć, że przed 10 laty
w podobny sposób dokonano również
ucieczki z więzienia w Grudziądzu.

500 ludzi żywcem pogrzebanych

London (PAT). 500 osób zginęło
w osadzie górniczej Tlalpujahua w
Meksyku, gdzie nastąpiło obsunięcie
się góry piaskowej, która zasypała

całą leżącą u jej podnóża osadę.
Piasek pędził jak lawa po wybuchu
wulkanu. Katastrofa nastąpiła w ciągu
nocy, podczas snu. Ani jeden dom nie

Nieczysta cera? Piegi? Tylko: KREM PUDER BENIGNINA

Dra. STENZLA

Zdemaskowanie „jasnowidztwa” inż. Ossowieckiego

W Wielichowie odkopano zwłoki chłopczyka, o którym twierdził inż. Ossowiecki, że zdrów i cały przebywa u Cyganów na Węgrzech

W lecie ubiegłego roku głośna była sprawa tajemniczego zaginięcia 5-letniego Tadzia Dalaszyńskiego z Wielichowa.

Stroskany ojciec, korzystając wówczas z pobytu inż. Ossowieckiego w Poznaniu, zwrócił się do niego za pośrednictwem osób trzecich.

Inż. Ossowiecki miał wówczas oświadczyć, że zwłoki chłopczyka zakopane są nad stawem obok tzw. Kobilegóry, w pobliżu Wielichowa.

Szukano wówczas i kopano, nawet staw spuszczono, ale zwłok chłopca nie wykryto.

Ludzie zapomnieli o tej sprawie, ale ojciec był uparty.

W początkach bieżącego miesiąca pojechał do Warszawy i w dniach 10 i 11 maja był dwukrotnie na konsultacji u tak głośnego „jasnowidza”.

Wrócił do Wielichowa nadzwyczaj zadawalony, bo inż. Ossowiecki — jak opowiedział p. Dalaszyński — udzielił mu tak „szczegółowych i dokładnych informacji, że tu już nie można mieć żadnych wątpliwości”.

— Co powiedział inż. Ossowiecki? — pytano ze wszystkich stron p. Dalaszyńskiego.

— Inż. Ossowiecki orzekł — brzmiała odpowiedź — że mojego Tadzia ukradły dwie cyganki. Uczyniły to dla przyjemności, jaką im sprawia każdy blondynek. Banda cyganów — według słów inż. Ossowieckiego — która wprowadziła Tadzia, znajduje się obecnie na Węgrzech. „Widzę go w tej chwili” — mówił inż. Ossowiecki — jak biega z cygańskimi dziećmi, jest zdrów, żywy i rozwinięty. Cyganie obchodzą się z pańskim synkiem troskliwie i mogą pana zapewnić, że nie wyrządzą mu żadnej krzywdy.”

— Czy pan przedstawił inż. Ossowieckiemu jakiś przedmiot, należący poprzednio do pańskiego synka, z pomocą którego p. Ossowiecki wysnuł swe jasnowidzące wnioski? — zapytano p. Dalaszyńskiego.

— Tak. Czapeczkę Tadzia — brzmiała odpowiedź.

— A w jaki sposób określił inż. Ossowiecki miejsce, w którym zginął pański synek?

— Miejsce to określił słowami: woda, wał, park i drewniany most — zdał relację p. Dalaszyński, po czym dodał: inż. Ossowiecki dokładnie powiedział, iż chłopczyka wprowadziły dwie cyganki, które zdążyły w stronę Wielichowa. Zabrawszy jednak chłopca, nie szły dalej do miasta, lecz wróciły się z powrotem do koczującej niedaleko gromady cyganów.

— Czy pan stwierdził, iż w dniu tym rzeczywiście koczowali jacyś cyganie w okolicy Wielichowa?

— Tak jest. Zaraz po powrocie z Warszawy począłem dowiadywać się w tej sprawie i stwierdziłem, iż rzeczywiście w dniu 25 czerwca ub. r. (w dniu, w którym zginął chłopczyk) koczowali cyganie w pobliżu wioski Ziemin, i co najciekawsze, właśnie nad drogą, która prowadzi z Wielichowa do Ziemin, znajduje się jedyny w mieście park, a

Wprowadzenie do walki samolotów zmusiło armie lądowe do najszerszego maskowania operacji naziemnych. Na zdjęciu widzimy fragment z manewrów armii amerykańskiej, gdzie przez przymocowanie do lufy działa przeciwlotniczego drzewa udało się uzyskać całkowitą niewidoczność.

w parku (tuż nad drogą) staw, a w pobliżu wały strzeleckie miejscowego Kurkowego Bractwa Strzeleckiego. Prawda, że to zadziwiająca?

Na zakończenie swoich wizyt u „jasnowidza” p. Dalaszyński zapytał inż. Ossowieckiego, czy ma co do płacenia.

Inż. Ossowiecki oświadczył mu, że za tego rodzaju sprawy nie bierze żadnego wynagrodzenia, „że za to zapłaci mu Pan Bóg”. Zaznaczył przy tym z uśmiechem, że gdyby przyjmował każdą sprawę, z którymi zwracają się do niego ustawicznie ludzie nie tylko z Polski, ale i z poza granic kraju, jak z Niemiec, Francji, Włoch i Hiszpanii, i gdyby brał zaofiarowane mu wynagrodzenia byłby na pewno już milionerem.

Tak przedstawił p. Dalaszyński wynik swojej wizyty u inż. Ossowieckiego w Warszawie. Opowiadał wszystko ze szczegółami swojej rodzinie i znajomym oraz naszym korespondentowi, który spisał całą relację w dniu 19 bm. i przysłał ją nam do redakcji.

W tydzień później, 25 bm., w ubiegły wtorek „proroctwa” inż. Ossowieckiego okazały się zwyczajną bujdą, bo oto w stodole p. Ant. Domagały w Wielichowie, leżącej w bliskim sąsiedztwie domu, z którego wyszedł młody Tadeusz Dalaszyński, odnaleziono na samym środku stodoły, zakopane na głębokości zaledwie 10 cm, zwłoki zaginionego dziecka, które według zapewnienia inż. Ossowieckiego znajdować się miało teraz na Węgrzech u cyganów „zdrowe, żywe i rozwinięte”.

Puder Djachylowy „Motor”

PRZYJACIEL TURYSTY

przeciu odpaleniom

ng 48 148

Idylla wiejska.

Ślub młodego Roosevelta

W dniu 30 czerwca odbędzie się w Wilmington ślub D. Roosevelta, syna prezydenta Stanów Zjednoczonych z miss Ethel du Pont, córką wybitnego polityka amerykańskiego. Zaślubiny te wzbudziły niezwykle zainteresowanie. Małżeństwo nabrało posmaku z lekką sensacyjnego, gdyż ojciec panny młodej należy do grupy opozycjonistów, którzy z wielką za-

ciekłością zwalczali działalność reformatorską prezydenta Roosevelta.

Młoda para zamierza udać się w podróż poślubną do Europy, by tam propagować ideę pojedynania ponad waściami partyjnymi. Podróż ta będzie dla młodego Roosevelta przygotowaniem naukowym do przyszłych obowiązków, jakie go czekają na arenie politycznej U. S. A.

Telefon na godziny

Amerykańskie towarzystwo elektryczne, eksploatujące sieć telefoniczną w Nowym Jorku, pragnąc przysięgnąć korzystanie z telefonu jak najszerszym masom, wprowadziło nowy rodzaj telefonu. Opierając się na dużej popularności, jaką się cieszą automaty monetowe, skonstruowano nowy ich rodzaj, działający po wrzuceniu monety przez 6 godzin.

Tego rodzaju automaty są instalowane w mieszkaniach abonentów, nie mogących sobie pozwolić na stałą opłatę miesięczną.

Gdyby abonent uruchamiając aparat co 6 godzin bez przerwy, to po upływie miesiąca zebrałaby się suma odpowiadająca miesięcznemu abonamentowi. W ten sposób nawet mniej zamożni mieszkańcy Nowego Jorku, w miarę możliwości finansowych, mogą korzystać z telefonu.

W Ameryce lansowana jest obecnie moda strojów hiszpańskich. Na zdjęciu widzimy elegancką toaletę wzorowaną na hiszpańskich motywach.

Scena ogrodowa Adrii

Zrzeszenie Artystów Scen Warszawskich zawita znów do „Adrii”. Już 1 czerwca o godz. 21 premiera rewii „Witamy Poznań”. Udział biorą: Winiarska, Merlińska, Honarska, Soboltówna, Laskowski, Rychter, Szpingier, Wojnar oraz zespół baletowy. Wstęp wolny. Bon. Konsumcyjny 2,— zł. A więc 1 czerwca wszyscy do „Adrii”.
Pg 24 841-21,31

Szkło z cukru

Na konferencji American Chemical Society oświadczył chemik G. Strans, iż amerykański przemysł filmowy przeszedł obecnie do fabrykowania szkła okiennego i lustrzanego z... cukru. Stało się to dlatego, iż w czasie kręcenia filmu, często zgodnie z akcją, aktorzy tłuką szyby i lustra, przy czym nie rzadkie są wypadki pokaleczeń, nie mówiąc już o kosztach.

Przystąpiono więc do fabrykacji masy przezroczystej z cukru, która wygląda jak szkło. Masę tą walcuje się w cienkich taflach, które wprawia się zamiast szkła w szybach, lustrach. Pociąga się jej powierzchnię pewnym gatunkiem przezroczystego laku, który nadaje jej połysk zwykłego szkła.

Kara sądowa na raty

Sędziowie w Ameryce zdobywają się niekiedy na oryginalne wyroki.

Sędzia w Newhaven sądził sprawę pijaka, oskarżonego o awanturę w stanie opilstwa i o stawianie oporu władzy. Wyrok brzmiał: 3 miesiące więzienia. Sędzia dodał jednak: podsądny będzie odsiadywał tylko trzy dni w tygodniu, aby rodzina jego, którą utrzymuje ze swych zarobków nie cierpiała głodu.

Wykonanie wyroku na raty uzależnił sędzia poza tym od pilnego przepracowania wolnych trzech dni w tygodniu, oraz od spędzania przez podsądnego niedziel w domu rodzinnym. W ten sposób pijak odcierpi zasłużoną karę, uchroni rodzinę od nędzy i jednocześnie przez dłuższy czas uniknie demoralizującego wpływu szynku.

Szkoci

W pewnym piśmie szkockim ukazało się następujące ogłoszenie:

„Inwalida bez prawej nogi szuka partnera, któremu brak lewej nogi, w celu wspólnego zakupywania butów, skarpetek, kaloszy i getrów. Numer obuwia 39”.

Postać zmarłego multimilionera amerykańskiego Rockefellera była niezwykle popularna, głównie dzięki siedziemu wiekowi króla nafty. Na zdjęciu widzimy Rockefellera z dwoma najmłodszymi prawnukami.

